

Conversant amb...

JOSEP MARIA POU SERRA

Si es pot parlar d'un cas de vocació indiscutible en una professió difícil d'assolir —i més encara de mantenir-s'hi— com és la d'actor, aquest és indubtablement el cas del molletà Josep M.ª Pou, resident de fa anys a Madrid i del 9 de març al 4 d'abril representant a Barcelona "El cazador de leones" de Javier Tomeo, que els crítics han batejat com un "diálogo a una sola voz" reconeixent la seva enorme sabiduria interpretativa.

—La teva etapa escolar molletana, com la vares fer?

—Amb les monges, de pàrvul i, després, a l'Acadèmia Mollet, amb el Sr. Viñas.

—Als catorze anys te'n vas a la Universitat Laboral de Tarragona i, a part dels estudis que hi curses, tens alguna activitat en el T.E.U. (Teatro Español Universitario), no?

—Sí, allà començava a fer teatre i ràdio. Arribo a disposar d'una petita emissora que es sentia per tota la Universitat. L'origen però de la meua afició pel teatre la situo en la tasca del meu pare i en Josep Vilà, i de l'apuntador Josep M.ª Suñé, al Centre Parroquial, quan preparaven les funcions del diumenge. I m'agradaria retre des d'aquí un homenatge als actors d'aquell elenc, l'Angelina Sellarès, en Lluís Rosés, en Pere Garcia, l'Antoni Puigdomènech, l'Elvira

Mas, el Miquel Rabasó..., amb els quals jo volia semblar-me. Allò era el que "volia fer". Si hi afegeixes encara la biblioteca teatral del meu pare, que jo m'empassava literalment, tens explicada la meua vocació d'actor...

—Però, no et vares també donar a conèixer recitant poesia, en castellà i en català, als festivals del Tabaran, i a les trobades del Coro "El Clavell"?

—Eren les úniques formes de poder actuar en públic, com volia.

—Te'n vas a fer la "mili". I no sorgeix allà alguna oportunitat que et permeti seguir la teua vocació?

—Del tot. Em destinen al Ministeri de Marina i com que preveig dos anys per poder-los aprofitar, em matriculo a l'Escola d'Art Dramàtic (tenia totes les tardes lliures) i animat pels meus professors arribo al final del servei quan feia el segon curs de la carrera; decideixo quedar-me un any més.

—Amb quina font de subsistència?

—Escrivia guions de ràdio, que em pagaven. I gravava programes de la ONCE tenia un servei "El libro hablado" que permetia llegir als cecs per mitjà dels cassets amb la meua veu.

—I a Madrid ets reconegut com a millor actor de l'any 1985 rebent el premi

"Ricardo Calvo" demans de l'alcalde senyor Tierno Galván. Què té Madrid que exerceix sobre els que hi residiu una fascinació tan forta, que acaba fent-vos "seus" sense remei?

—És el caràcter de la gent, encantador. No et pregunten d'on ets ni d'on vens. Em tracten més bé allà que aquí...

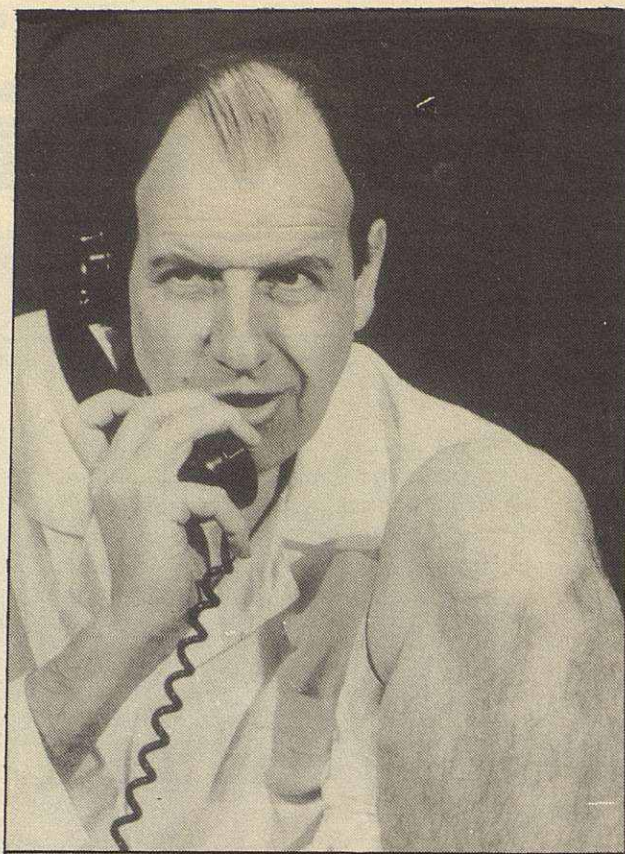
—Em sorprens. Jo havia sentit dir al pintor molletà Josep Alfonso, també com saps, resident a Madrid, que calia anar a la Villa i Corte a fer-se "perdonar" l'haver nascut a Catalunya... Que d'ell, en concret, havien dit: "Es catalán, pero es un buen muchacho".

—No, no. De cap manera. Ben al contrari, a mí m'han dit: "¡Qué suerte tienes de ser catalán!" i "¡Qué maravilla que lo seas!"

—Has fet ràdio, cinema, televisió, teatre i no sé si també circ, com la Mary Santpere. Amb quina faceta et sents més identificat?

—Circ, no. Pensa que l'actor és un senyor que ha de saber "comunicar-se". El medi que utilitzi és indiferent. El que importa és que sigui capaç, en qualsevol d'ells, de saber transmetre al públic que el veu o que l'escolta, missatges i emocions.

—De "El cazador de leones" a "El gallitigre" hi veig, d'entrada, una diferència important: Una sola representació, contra 24. No és

un esforç excessiu, fins i tot per tu?

—Tu parles de la nit que vaig fer "El gallitigre" al Romea de Barcelona, però l'he representat 10 vegades a la Sala Becket, i també per Europa: A París, Lió, Brussel·les...

—En francès?

—No. En castellà.

—I l'entenen?

—Naturalment! No tot és sempre l'idioma. Hi ha el gest, l'expressió, capaç també de fer-se entenedora i d'emocionar. En quant a "El cazador de leones", s'ha estrenat aquí, al Mercat de les Flors, però té ben bé un any i mig de vida. Hem rebut peticions de Sudamèrica, concretament de l'Argentina per representar-lo allà.

—A Mollet hi tens la mare i les germanes. Els dia que ella et falti hi seguiràs venint, o ens oblidaràs definitivament?

—Hi vaig sempre que puc, encara que reconec que és poc. Pensa que estic sobrecarregat de feina. Ara mateix estem rodant dues sèries per la televisió: El compte Arnau, i l'episodi

d'una sèrie nova, titulada "Vostè mateix". El dia del meu sant rodava a Solsona. Les meves arrels són molletanes, però no m'hi reconec, i no tan sols en els carrers...

—A jutjar pels comentaris de la premsa sembla com si Barcelona t'hagués descobert en "El gallitigre".

—No, no. L'any 1987 ja vaig representar al Romea "Així és si així us sembla" de'n Pirandello. Per mi "El gallitigre" és una minúcia. Ja llavors portava vint-i-cinc anys a Madrid, i estava representant "La verdad sospechosa" de Ruiz de Alarcón, com a primer actor de la Companyia Nacional de Teatre Clàssic. A Barcelona he tingut tres premis de la crítica com a millor actor amb "Amado monstruo", "Desig" i "El Gallitigre".

—Canviem de tema: El teu pare, Martí Pou i Torrens, tal com ho dic en el meu llibre "Mollet en deute" s'erigí en arxiver local, i sense ajuda ni estímulo de ningú, mogut tan sols per pròpia voluntat i amor al poble, deixà un arxiu d'escriptors, impresos i documents

de vàlua incalculable per entendre l'història de Mollet. Teniu decidit el destí que finalment donareu a aquest arxiu?

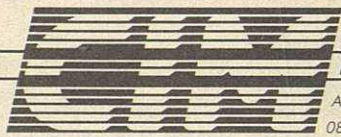
—Decidit, no. S'ha de decidir amb la família. Tenim clar que no pot quedar tancat sinó que ha de servir per la societat i parlo, naturalment, per mi. Ha d'anar a un lloc on presti un servei, i m'agradaria que fos a Mollet, però mai sense garanties que es conservari i, si cap, es continuari i s'ampliari. Si no hi ha aquestes garanties no sortirà de casa, per bé que s'ha obert als consultors que ens ho han demanat i la mare i les germanes ho han fet, com ho havia fet el meu pare. Per altra part, ningú no s'ha interessat, oficialment, fins ara, per aquesta qüestió...

—Una última pregunta: voreges els 50 anys. Els teus papers ja no seran els que havies interpretat de més jove. I tu t'has dedicat tan plenament a la professió que ni temps t'ha quedat per cuidar-te, formar una llar i tenir descendència. Val la pena tant sacrifici per assolir una glòria que acabarà el dia que ja no puguis pujar a un escenari?

—El millor actor és sempre el més vell. S'és millor actor als 90 anys que als 70 o als 30. Personalment, cada any sento que estic millor. D'aquí uns anys, em veig com a director. Per altra part, he refusat càrrecs a nivell polític, dintre del camp teatral, que eren ben interessants. Però no sóc home de despatx, sinó d'escenari.

La conversa amb l'amic Pou ha tingut lloc a un hotel proper al teatre del carrer Lleida, abans de la representació. Després de veure'l actuar i escoltar-lo en "El cazador de leones" durant una hora i vint minuts, enmig d'un silenci extraordinari, trencat únicament pels forts aplaudiments finals que l'ha obligat a sortir repetidament a saludar, penso que té raó. Que aquesta glòria val la pena.

J. ALIGUER

CENTRO INFORMATICO MOLLET
INFORMATICA/CALCULOAnselm Clavé, 2, 1º 2º, D - Tel./Fax: 593 86 00
08100 MOLLET DEL VALLÈS (Barcelona)

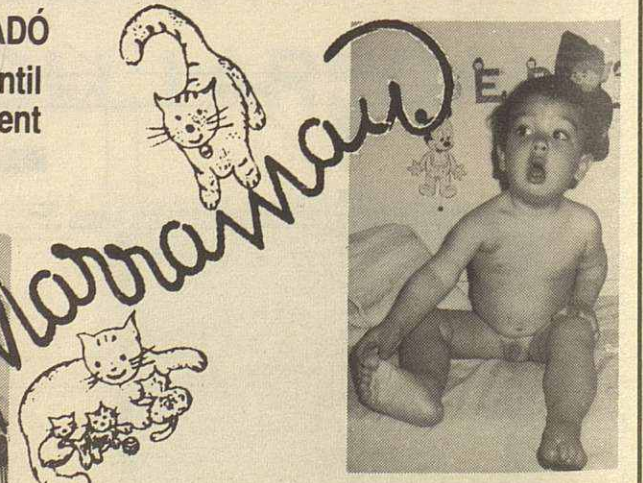
ACADEMIA DE INFORMATICA

CENTRE RECONEGUT PEL DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA AMB EL NÚM. 4028

CURSOS DE INFORMATICA

MS-DOS Vers. 5.0.....	25 horas
WINDOWS Vers. 3.1.....	20 "
WORPERFECT Vers 5.1.....	50 "
LOTUS 123 Vers 3.1 +.....	50 "
dBASE IV Vers. 1.5.....	50 "
PRACTICAS DE OFICINA.....	15 "

BOUTIQUE DEL NADÓ Mobiliari Infantil Llistes de Naixement

SI VOLS VESTIR AL TEU FILL, VINE A
"MARRAMAU", LI AGRADARÀ

Jaume I, 188 / Telf. 570 15 61/ MOLLET